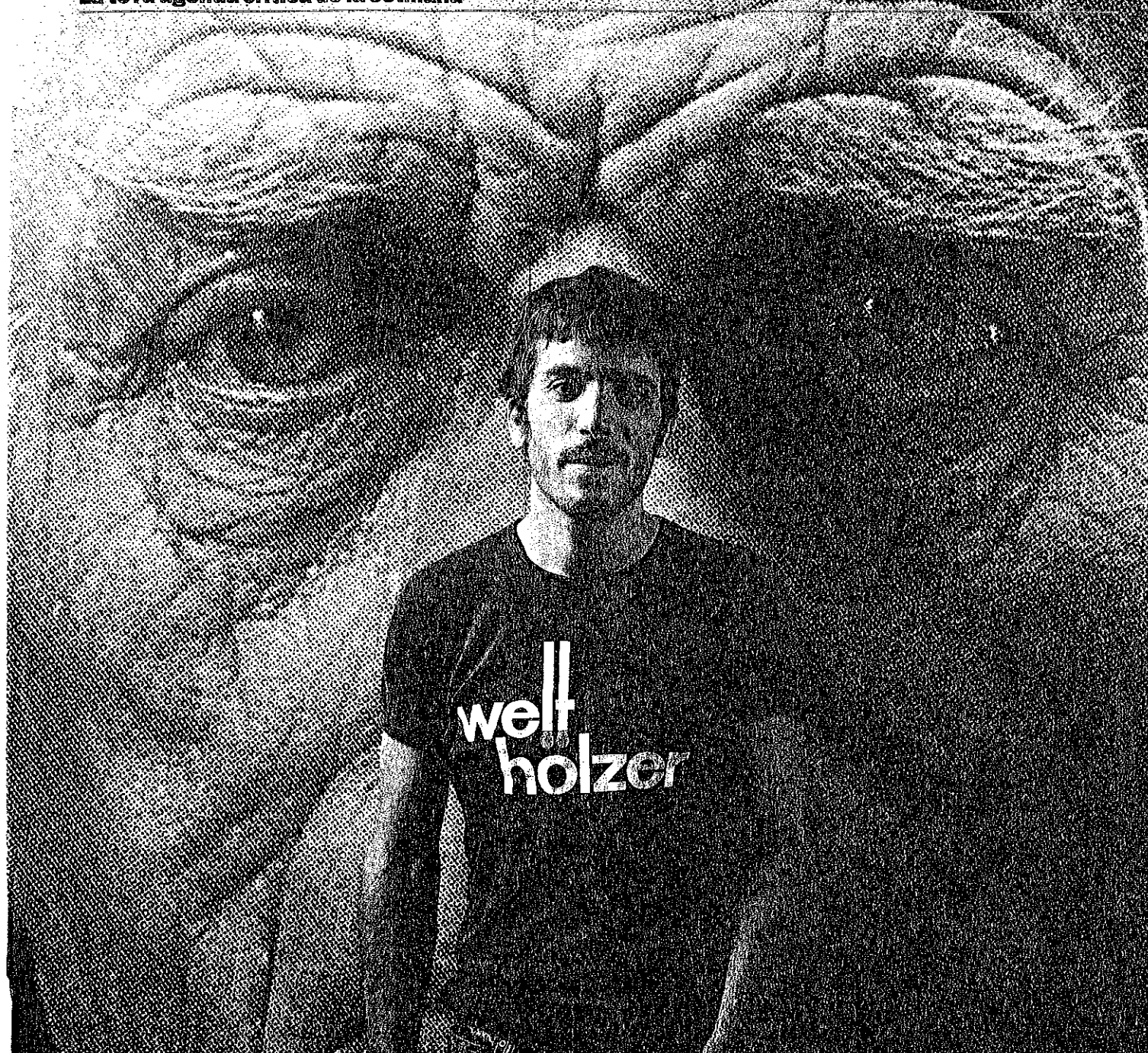

Time Off

La teva agenda crítica de la setmana

Jordi Oriol
Carn fresca a la Beckett

L'autor i director presenta 'OB-sessions', a la sala Beckett fins al 12 d'octubre (pag. 56)

Jordi Oriol i companyia exorcitzaran les vostres 'ob-sessions' a la Beckett, on no tenen divan però sí cadires.

Escena

De promesa a realitat

Les sales alternatives fan de trampolí per als joves creadors. La **Laura Serra** aposta per Jordi Oriol.

Si us diem Jordi Oriol, així, només el nom a seques, pots ser no sabreu de qui us estem parlant. No passa res, però heu de saber que aquest jove autor, actor i director fa gairebé deu anys que es dedica al teatre. Guanyar-se la vida ja és una altra cosa, però no es pot dir que no hagi treballat. "En aquest món o et fas veure o tens molts amics, que no és el meu cas. Es tracta de no parar. Si una cosa no es mou, en fas una altra, i així fins que la gent vegi la teva feina i tu creguis que agrada", explica Oriol. Per fi, després de mitja dotzena d'obres que s'han exhibit pocs dies i per a públics reduïts, la Sala Beckett ha apostat per programar-lo cinc setmanes per començar la temporada.

Olifacte per al talent

No es pot dir que Toni Casares, director de la Beckett, hagi fet de kamikaze a l'hora de fitxar la companyia d'Oriol, Indi-Gest. Si heu seguit les nostres pàgines d'Escena (ehem), recordareu que la temporada passada us vam recomanar el muntatge *La caiguda*

d'*Amlè* a la mateixa Beckett i després el crític li va donar quatre estrelles a l'Assaig Obert *Ara estem d'acord estem d'acord* del Teatre Lliure. Doncs darrere hi havia Oriol i companyia. *OB-sessions* serà la seva carta de presentació davant del gran públic, "una obra sobre les manies que tots tenim, que si mirem d'aprop són còmiques i grotesques, i en canvi quan ens les fem tractar per un psicòleg es converteixen en un problema de veritat, que dificulta el camí cap a la

"Vull fer obres que et moguin de la cadira, que et facin pensar, riure o mal"

felicitat", explica l'autor. La recepta, companys, és agafar-s'ho amb més sentit de l'humor.

Per un grup de teatre jove, un salt com aquest és una gran notícia, però també comporta risc: poden entrar amb bon peu als circuits comercials o encallar-se en el seu trajecte professional. "Intentem amorosir-ho tant com podem. Venem la imatge que la Beckett és un espai de risc, artesanal, proper, on els creadors es poden equivocar i no

és una hecatombe, a diferència del T6 del Nacional", diu Casares. Tot i això, a la Beckett han demostrat que tenen mà esquerra per triar nous creadors que arriben per quedar-se. "No som caçatalents", assegura Casares, "el que busquem és rigor i honestat, gent que fa servir el teatre per expressar-se ells, les seves inquietuds i obsessions, i no per fer espectacles que simplement funcionin. I la diferència es nota".

Teatre 'Indi-gest'

Jordi Oriol i companyia encaixen a la perfecció amb aquest perfil. Ell creu en el poder del teatre: "El públic ha optat per una manera passiva de veure teatre i jo vull fer obres que et moguin de la cadira, que facin pensar, que facin mal o riure, que l'endemà no siguis el mateix". Oi que sona innocent i utòpic? "Pot ser, però és l'única manera que puc estar treballant".

Ara mateix la seva *ob-sessió* principal és aquesta professió, per la qual no ha vist mai ni un duro de subvenció. "La nostra manera de sortir-nos-en ha estat fer pinya i no pensar en diners, sinó en fer un teatre diferent. Lluitaré, almenys fins que me'n cansi i em dediqui, no ho sé... a l'hostaleria".

'OB-sessions', a la Sala Beckett fins al 12 d'octubre.

Espietes

Fantasmes

⊙ La Fundació Romea ha escollit Alfonso Guerra per inaugurar la temporada. L'individu fa una xerrada sobre política cultural en temps de la República. Innecessari i insultant. Carles Canut, director de la Fundació, ho hauria d'explicar, perquè hi hem pensat molt i no ho entenem. No hi havia ningú més? Quina credibilitat té el convidat després de la seva demagogia de botifarrada?

⊙ Insultant fou també l'actitud del públic del Liceu la nit de l'estrena de Pina Bausch. Algú hauria d'explicar als abonats que el col·lisseum no és la prolongació del menjador de casa seva. Comentaris, alguns cridant des dels pisos superiors, estossecs continuats, i fins i tot al meu veí de butaca se li van escapar un parell de roncs. Cap respecte per una de les figures més importants de les arts escèniques del segle XX. A la meua filera només va aplaudir una servidora: vergonya allena és poc.

⊙ Innecessari també tant pit i culxa a *Un dia. Mirall trencat. De Calixto Bleito?* Ah, no, de Ricard Salvat. Un muntatge de gran repartiment desaprofitat que demostra que cal molt més que bones intencions per pujar Rodoreda a un escenari.

⊙ Mals temps a Alegre de Dalt! El litigi de la Beckett amb Núñez i Navarro no té fi. Segons el seu director, Toni Casares, pot ser la darrera temporada d'aquest espai perquè la justícia no resol i, a més, les institucions públiques no s'hi han compromès més enllà de les bones paraules. No esperem res d'una empresa privada i menys d'una immobiliària, però i les institucions públiques? Què en diu el senyor Hereu?

⊙ L'estrona d'*Spamalot* ha estat més notícia de Societat que d'Espectacles donada la quantitat de vips (de primera, segona i tercera fila) que va congregar. Deixant de banda que n'hi havia pocs que vagin al teatre quan no hi ha càmeres, el més aclamat va ser Déu, és a dir, Pepe Rubianes.

Cassandra Nevares

GLÒRIA CANO

L'actriu d'**'OB-sessions'**, en cartell a la Beckett, va fer el gran salt a l'entrar a 'Estació d'enllaç' de TV-3

No hi havia activitat artística a la qual no s'apuntés al seu poble, a Sant Jaume d'Enveja, a la zona del Montsià situada al centre del delta de l'Ebre. Música, dansa clàssica, flamenc, teatre amb el grup Tempo Teatre... Eren temps en què Glòria Cano, intèrpret d'*OB-sessions*, que obre la temporada de la Sala Beckett, agafava cada dia la barca per travessar el riu per anar a l'institut a Deltebre. Ja en aquella època es plantejava la idea d'anar a formar-se a Barcelona. "Jo era tremendament tímida i en un poble tothom et coneix i sempre em rondava pel cap el què diran", recorda.

Aviat van tenir alguna cosa a dir. Perquè Glòria va haver de canviar de plans. Els guionistes d'*Estació d'enllaç* volien incorporar una noia amb accent del delta per a dos capítols. Es va fer un càsting a la zona i Glòria va ser l'elegida. "No m'havia plantat mai davant d'una càmera. Llavors només pensava a estudiar una carrera, al marge del teatre, perquè a casa estiguessin més tranquils. Vaig entrar per a dos capítols i m'hi vaig quedar quatre anys".

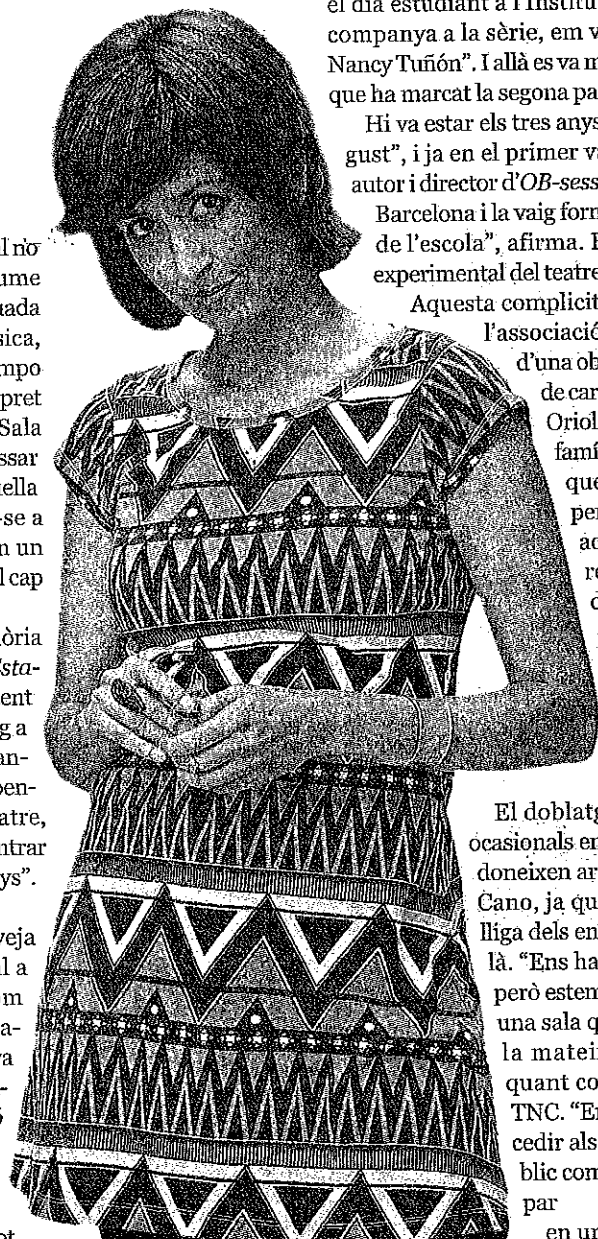
L'adolescent tímida de Sant Jaume d'Enveja havia fet el gran salt: baptisme professional a TV-3 amb companys de tant recorregut com Josep Maria Pou, Mercè Aranega i Ramon Madula, entre altres. Gravava a la tele i estudiava Educació Especial, la carrera amb què va complir la promesa familiar. Va acabar a *Estació d'enllaç* alhora que es llicenciava, i per això va decidir donar-se una treva. "A la tele vaig aprendre molt, però necessitava experimentar amb el teatre, encara que tampoc em veia tot

el dia estudiant a l'Institut. Llavors Laia Marull, companya a la sèrie, em va parlar de l'escola de Nancy Tuñón". I allà es va matricular en una decisió que ha marcat la segona part de la seva carrera.

Hi va estar els tres anys de rigor, "i un més per gust", i ja en el primer va conèixer Jordi Oriol, autor i director d'*OB-sessions*. "No tenia família a Barcelona i la vaig formar amb els meus amics de l'escola", afirma. Els unia una visió molt experimental del teatre, com un joc surrealista.

Aquesta complicitat els va portar a crear l'associació Indi Gest, productora d'una obra que va néixer com a fi de carrera de Direcció de Jordi Oriol a l'Institut. "Parla d'una família aparentment perfecta que comença a trontollar per un fet absurd. Són gent acostumada a tenir seguretat a partir de la falsedat. El més atractiu per als actors, i fins i tot per al públic, és que sortim i entrem d'escena sense parar amb diferents personatges", explica l'actriu.

El doblatge i les col·laboracions ocasionals en sèries de televisió arrodoneixen ara els ingressos de Glòria Cano, ja que Indi Gest es mou a la lliga dels entusiastes del teatre català. "Ens han denegat la subvenció, però estem encantats d'estrenar en una sala que ens agrada molt". De la mateixa manera la sorprèn quant costa obrir les portes del TNC. "Em resulta molt difícil accedir als càstings d'un teatre públic com és el TNC. Vaig participar en un fa molts anys i gairebé

SANTIAGO BARTOLOMÉ

Crítica musical

Salsa diferent

Xavier Cester

Monty Python's Spamalot

D'Eric Idle i John Du Prez. Dir.: Tricycle.
Teatre Victòria, 9 de setembre.

El cap ens diu que l'espectacle no deixa de ser una poca-soitada d'humor injectat pel boc gros, sense l'anarisme esbojarrat dels grans treballs de Monty Python. Però el moviment compulsiu de les barres amunt i avall en més d'un i de dos moments ens recorda que, com a Broadway o al West End, *Spamalot* és també al Paral·lel un artefacte còmic de primer ordre. Eric Idle, el Python responsable de l'invent, va ser ben hàbil en bastir un musical a partir d'algunes de les millors escenes de *Los caballeros de la mesa cuadrada y sus locos seguidores*, mentre que la partitura de John Du Prez vampiritza a dreta i esquerra amb hilarant desvergonyiment per oferir parodies de Lloyd Webber, himnes inspiradors, can-

çons *disco* o cànctics de cheerleaders.

El plat, en essència, és el mateix, ja que el muntatge de Tricycle manté el caràcter de franquícia fidel a l'espectacle mare, amb alguns elements simplificats: desapareixen el canelobre d'*El fantasma de l'òpera* i l'esquarterament del Cavaller Negre, les projeccions són més senzilles, i el conill assassí, menys sanguinari. És la salsa la que varia, amb unes lletres efectives, tot i que d'ajust no sempre còmode amb la música, i picades d'ullet locals.

El principal condiment és un repartiment energètic encapçalat per l'Arturo bonhomí de Jordi Bosch (es nota a cent quilòmetres que s'ho està passant d'allò més bé) i una Marta Ribera que pitja a fons l'accelerador en una Dama del Lago torrencial. Com en tot musical modern, la funció acaba amb un karaoke col·lectiu de *Busca el lado bueno de la vida*. Això sí, el públic no surt crucificat, sinó ben divertit.

ENTESA

El TNC i el Principal de Palma signen un acord de col·laboració

El TNC i la Fundació Teatre Principal de Palma van signar ahir un acord marc de col·laboració artística que buscarà la millora de la seva cooperació i coordinació. L'entesa estableix la voluntat d'estudiar i valorar les propostes de coproducció, la valoració conjunta d'aquelles propostes artístiques de companyies nacionals i internacionals que siguin d'interès comú i l'establiment de reunions conjuntes dels directors per estudiar i valorar altres propostes de col·laboració.

TEATRE

Torna al Capitol 'Tres versions de la vida', de Yazmina Reza

Una nova interpretació de l'obra teatral *Tres versions de la vida*, de Yasmina Reza, dirigida per Xicu Masó i protagonitzada per Carles Martínez, Xicu Masó, Elena Fortuny i Miriam Alamany, serà al Club Capitol de Barcelona del 17 al 28 de setembre.

Entrevista: Jordi Oriol

Autor i director d'"OB-sessions", en cartell a la Sala Beckett

"Vull sintetitzar les obsessions que tenim tots"

Jordi Oriol fent el 'one man show' de 'La caiguda d'Amlet' a S.A.

Teresa Bruna
BARCELONA

Jordi Oriol és un d'aquells joves talents (Barcelona, 1979) que quan se l'entrevista saps que no serà l'última vegada. Escrivit, dirigeix i, de vegades, interpreta les seves creacions, que ja superen la desena, a banda de ser saxo tenor i tocar clarinet i combo. La passada temporada va presentar al Temporada Alta el monòleg interpretat per ell mateix *La caiguda d'Amlet*, una visió molt particular de *Hamlet*. Toni Casares la va incorporar al novembre al cartell de la Sala Beckett —sense estar programada—, per la seva qualitat. També ha estrenat una obra al Grec 2008. Ara l'ha convidat a inaugurar la temporada 2008-2009 amb *OB-sessions*, un acurat text ple de jocs de paraules que tenen el seu propi ritme i que ja ha guanyat el premi Injuve 2007 de proposta escènica. És a la Beckett fins al 12 d'octubre.

El text té musicalitat pròpia. No deu ser fàcil fer que les paraules gairebé sonin...
És que quan escriu no deixa de pensar en la música. Per a milers paraules són un conjunt de síl·labes que tenen un ritme i una melodia. I com que la fonètica és diferent, ja van dictant la musicalitat en la forma d'escriure. M'hi concentro molt i de vegades m'hi acabo obsessionant.

Les obsessions de l'obra són seves?
He volgut sintetitzar les que tenim tots i ens dificulten el camí a la felicitat. Hi ha un pare de família, químic, amb una bona feina, que canvia de comportament quan s'obsessiona per un fet. El públic assisteix a sessions amb el psicòleg.

La música no és només a les paraules...
No. Hi ha música en directe i els músics actuen. Després de *La caiguda d'Amlet* tenia ganes de treballar amb un conjunt de gent, encara que reduït. Hi ha un contrabaix i un saxo. M'interessa perquè era una cosa excepcional, no acostuma a haver-hi formacions tan reduïdes. Buscava que la

música fos part del text i el text part de música, que hi hagués aquest dilema.

Sempre dirigeix les seves obres?

Sí, excepte *La caiguda d'Amlet* que la va dirigir Xavier Albertí. Però vull dir que va ser treballant amb tot l'equip, que és va anar formant l'espectacle. Té el meu nom, però l'heu fet entre tots. L'escenografia també li juga un paper importantíssim.

Com és?

Aparentment passa en una cuina, però la il·luminació serveix per canviar els espais. Sembla realista però els mobles són volàtils, es poden agafar fàcilment. Aquesta proposta de Sílvia Delagneau, escenògrafa, amb qui fa temps que treballa, em va modificar la manera de fer-lo dir i de fer-los caminar; va entrar a formar part del text. L'obsessió de la família és l'aire que és per arreu, a les sessions per inspirar i expirar; als mobles i també a la feina del pare, que creu que l'única forma de fer canviar la textura d'un gelat és amb les partícules de l'aire.

'Ja pot passar a la sala d'espera, Perre Saia'. L'obra és plena de jocs com aquest!
Sí, deu ser una obsessió! "Què passa? Respira!". "No passa res, pira [marxa]". És com un joc! És un text molt planer, gens complicat, amb un rerefons molt clar de l'obsessió de cara a què diran els altres.

També estrenarà una obra al Lliure...

Sí, es diu *Un tal impetu vital*. També hi participen la música, els jocs de paraules i aquest imaginari visual de l'escenografia.

Com voldria que fos el teatre modern?

Ha de ser un teatre que activi el públic. Sembla utòpic, però m'agradaria que almenys algun espectador sortís diferent del teatre, que l'obra l'hagi fet pensar i no només dintre, sinó també fora. Un teatre en què el públic no deixi de pensar en els diferents nivells de l'obra, que vagi descobrint coses noves... Que s'obsessioni!

DUCHAMP MAN RAY PICABIA

Portes obertes a l'exposició de 22 a 1 h

Exposició temporal oberta
fins a les 22 h
Entrada reduïda a partir de les 19 h

26 juny - 21 setembre 2008

M^NAC

MUSEU
NACIONAL
D'ART DE
CATALUNYA

Palau Nacional
Parc de Montjuïc
Barcelona
www.mnac.cat

MODERN
TATE

TOT AL SEU LLOC

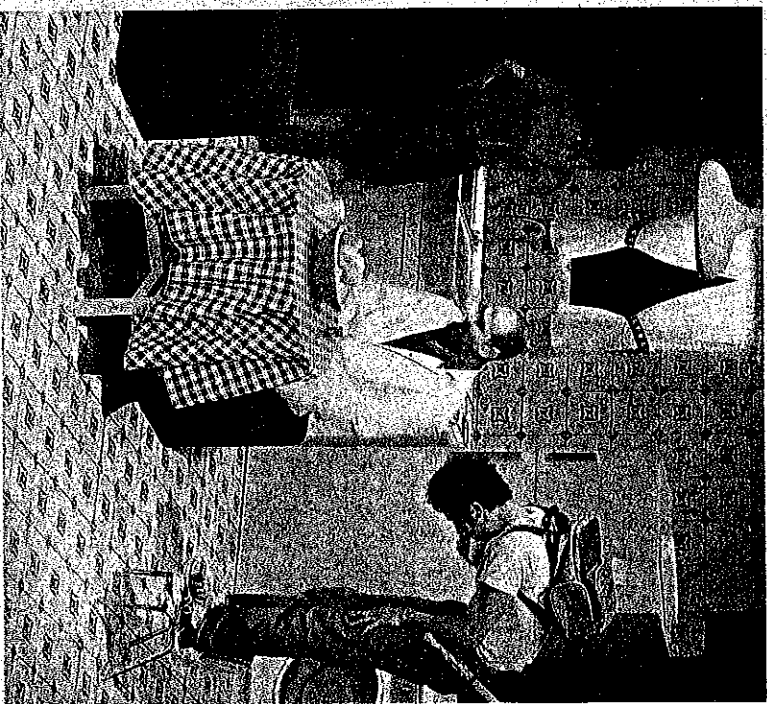
JORDI ORIOL VA DE LA FELICITAT A LES 'OB-SESSIONS', A LA BECKETT

No hi ha cap dubte, contra una mala obsessió, res millor que una bona sessió. Bé, tampoc ens hem d'enganyar, amb una de sola no anirem enlloc. Per plantar cara a una obsessió com aquesta que està atacant ara mateix el Pere, en calen unes quantes, de sessions terapèutiques que ens puguin fer arribar al moll de l'os del problema. Ja ho veus, fa quatre dies en Pere potser s'hauria posat a riure i tot si algú li hagués dit que ben aviat s'hauria de posar en mans d'un professional d'aquests que es passegen pel teu inconscient com si res. Ell, amb la seva dona i el seu fill, ja seva bona feina. I a

seva caseta amb jardí als afores de la ciutat, semblava l'home més feliç del món.

EL PERQUÈ DE TOT PLEGAT

No cal ser Quim Monzó per arribar a la conclusió que tant o d'hora les preguntes entorn d'aquest perquè ens poden acabar provocant una certa angorxa existencial. I aquí és precisament on es troba el protagonista d'aquesta obra de Jordi Oriol, un bon actor (fa ben poc el vaureu compartint escenari amb Lluís Soler a *L'home de la flor a la boca* i ficat en un *Zoo* televisiu) que la temporada passada ens va demostrar ser també un original

autor amb la shakespeariana *La caguda d'Amlet*. Tal com ho veu en Jordi, tanta pregunta interna ha conduït en Pere fins aquell punt (absurd, però ben freqüent) en què ens imaginem que els rituals externs, l'ordre exacte i la simetria d'objectes i accions pot protegir aquesta idea de felicitat que se'n escapa de les mans com si fos aigua. I (no cal ni dir-ho) com més ens obsessionem amb la felicitat més absolutament infelços ens sentim. Veritat, Pere?

OB-SESSIONS

Text i dir.: Jordi Oriol. **Int.:** Glòria Cano, Isak Ferriz, Albert Pérez, Oriol Roca, Jordi Santanach. En català. Comèdia dramàtica. **Lloc:** Sala Beckett. Ca l'Allegre de Dalt, 55 bis. BCN. ☎ 93 319 79 27. € 16 euros. Ⓞ De dt. a ds, 22 h, dg., 19 h.

Què veu

19 / 9 / 08

Sergio Oliveros

crítica de teatre

Comèdia psicològica

Magnífic. Amb aquest adjectiu es pot qualificar el treball que ha portat a la Beckett Jordi Oriol. Ens trobem davant d'una de les millors ofertes de la cartellera d'aquest any. Presenta una molt acurada i lleugera posada en escena que rajola a

rajola construeix un espai mutable i acollidor que permet que creixi una pastanaga enmig de l'escenari. Els tres actors, tots amb una energia i un respecte molt brillant per cadascun dels personatges que interpreten, ens duen a través de la involució de les sessions de terapia psicoanalítica, amb unes interpretacions fortes i contingudes i en el moment precís amb una bis còmica molt ben integrada. Tot aquest marc immillorable el vénen a acabar de compondre dos tafaners i excel·lents músics incidentals que aporten un balanç perfecte amb jocs escènics senzills i apunts

delirants que fan d'*Ob-sessions* una comèdia psicològica que fins i tot es permet la inserció del públic en el tercer acte, en una catarsi pletòrica i traumàtica. Tot aquesta peça es fa gran a si mateixa gràcies al text compostat per Jordi

Fins i tot es permet la inserció del públic en el tercer acte en una catarsi pletòrica

Oriol, que en la seva faceta com a director ha creat un ritme constant i ben mantingut. Arriba llavors aques-

tà meravella a la Beckett per mostrar, a qui no ho sabés, que aquesta sala és necessària a Barcelona i que els interessos immobiliaris no haurien de permetre's mai plantejar el tancament d'aquest espai. ■

fitxa

Ob-sessions
Text i direcció: Jordi Oriol
Repartiment: Glòria Cano, Isak Freix, Albert Pérez Oriol, Roca, Jordi Santamanach
Sala Beckett

teatre | «ob-sessions»

Exercici correcte

► **Autor i director:** Jordi Oriol

Intèrprets: Glòria Cano, Isak Férriz, Albert Pérez, Oriol Roca, Jordi Santanach

Dia i lloc: Dimecres, 24 de setembre (fins al 12 d'octubre) a la Sala Beckett. Barcelona.

TERESA FERRÉ

La Sala Beckett, la situació de la qual encara és de futur incert per la deixadesa de les institucions, aposta, un cop més, per l'autoria jove. Jordi Oriol (1979) enceta temporada amb un muntatge que fou el seu treball de final de carrera en l'especialitat de direcció a l'Institut del Teatre. I d'això és tracta. Ni més ni menys que d'un taller en què l'autor tempteja i exhibeix els seus coneixements i tècniques, a la recerca d'una veu personal que, pot agradar més o menys però és la seva. Des d'aquest punt de vista, que és com hom s'ha de mirar aquest muntatge, estem davant d'un exercici correcte pel que fa al conjunt.

Un text on es juga amb el llenguatge, fet parlar el protagonista posant les paraules de l'invés, com en aquell joc d'infantesa. Aquest és el personatge més interessant, el del científic inventor que emprendre el camí de l'obsessió que li capgirarà la vida. Però l'autor no pot evitar caure en el tòpic i quan el malalt obsessiu ha d'anar a teràpia psicològica el doctor, ai las!, ha de ser un argentí seductor embolicat sentimentalment amb la seva infermera i que, evidentment, intentarà lligar-se la dona del pacient. Tòpics també en moltes de les rèpliques, amb expressions d'humor massa fàcil, que de vegades no aconsegueixen fer gràcia, i una simplicitat basada en la relació de causa/efecte que impregna tota l'obra. Una història que emprèn camins paral·lels, el de la vida del científic i els dels personatges fora de quadre, un parell de músics que amenitzen amb melodia i uns quants comentaris en directe i una mena de dos presentadors narradors que, a còpia de preguntes retòriques, repeticions i enumeracions, expliquen els quatre passos per detectar un procés obsessiu. D'aquesta manera, cada estadi es veurà plasmat en l'evolució del científic. Aquests dos presentadors, aferrats a un micròfon de peu, són els que fan d'interlocutors directament amb el públic i li proposen participar i també marxar.

Oriol ha fet una posada en escena de comèdia de ritme accelerat, en algun moment massa estrident, que, gràcies a un gir a temps, aconsegueix un final dramàtic amb força. Molt encertada l'escenografia amb electrodomèstics colorits de porexpan que signa Sílvia Delagneau. I el millor del muntatge: les interpretacions de Glòria Cano, un pur nervi escènic, Isak Férriz (molt més creïble com a psicòleg que com a nen cridaner) i, especialment, el veterà Albert Pérez com a científic protagonista. Tots suant la samarreta, deixant a la vista els canvis de personatge a un ritme trepidant.